Búzás Huba

Ének az emberért

ily gyásznapon emlékeket, ha érte hántok,
azt kérdem: Isten! kik vagyunk, hová leszünk?
s ki vagy te, kezdetben csupán a szándok?
mikor kezdet se volt, se tény, se álmok…
ily gyásznapon emlékeket, ha érte hántok,
tudakolom: ugyan, mivégre tesz-veszünk…
mikor idő, de tér se volt, s ma? lángok!
ki vagy, ki jót akarsz és mégis ~ álnok?
ily gyásznapon emlékeket, ha érte hántok,
azt kérdem: Isten! kik vagyunk, hová leszünk?

ember! ki hallod szóm, e dalt, liturgiámat
és élsz! magányos szép fajunkért mondj imát!
~ hozzá, ki tömlöcablakán kilát…
ha istened nincs, sem hazád, se házad
vagy fejbelőtt e szolgalét alázat,
s ha dúl-fúlsz, fabrikálsz istennyilát,
ember! ki hallod szóm, e dalt, liturgiámat
és élsz! magányos szép fajunkért mondj imát!

adj világot itt élőknek kérve-kérünk unos-unton,
oszlasd el a sötétségünk Istennek hitt Abszolútum!

vagy értem mondj, magam vagyok, a névtelenre!
az emberboly magányosáért ~ harsonák!
ki szégyenében föld alá heverne,
holott nincs földje, otthona, szerelme,
vagy értem mondj, magam vagyok, a névtelenre!
kinek ünnepnap, gyásznap egyre megy, fonák,
miért, kiért vagyunk? megáll az elme!
e horda ~ ládd! ~ magából rég kiverne,
vagy értem mondj, magam vagyok, a névtelenre!
az emberboly magányosáért ~ harsonák!

magányosok között a legmagányosabbra!
ki üstökösök közt csupán a nap vagyok…
hasonlatosak mind, akik nagyok,
holott nem én e csenevészek apja,
ki emberségét meg sosem tagadja,
ti többiek! hát élni hagyjatok!
magányosok között a legmagányosabbra!
ki üstökösök közt csupán a nap vagyok…

nincs vigasz ma horda létünk holtakért hítt lakomáján,
nap beszél a csillagokhoz: messze lángol égi pályám!

bár szárnyalok, magamba' hordva képzeletben
időt, teret ~ holott e test a föld alatt!
elhamvadottan, nemcsak vasra verten,
hol már a pitymallat? függöny se lebben,
bár szárnyalok, magamba' hordva képzeletben
mi megcsalat: szerelmeket, tömény sarat,
eh! visszanézve báván, meglepetten,
mindegy ma már, a bámész meg se szeppen,
bár szárnyalok, magamba' hordva képzeletben
időt, teret ~ holott e test a föld alatt!

a múlandóságé vagyok, de ím' az ének,
avagy a lélek? óperenciába ért:
magányosan, a dúvad emberért,
napország fáraója int, s a vének:
~ ugyan! a földi léttől mit reméltek?
ily semmiségekért hullajtva vért!
a múlandóságé vagyok, de ím' az ének,
avagy a lélek? óperenciába ért:

hagyd az embert megmaradni, vétkeinket szánni-bánni,
életünkért szóljanak mind mennyek-földek harsonái!